

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 8 grudnia 2016 r.

Poz. 7793

WYROK NR IV SA/PO 484/16 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 21 września 2016 r.

**w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych w Krzywosądowie
wzdłuż drogi krajowej nr 11 Gmina Gołuchów**

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 484/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Maciej Busz (spr.)

Sędziowie NSA Grażyna Radzicka

WSA Izabela Bąk-Marciniak

Protokolant st.sekr.sąd. Justyna Hołyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 września 2016 r.

sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego

na uchwałę Rady Gminy Gołuchów

z dnia 19 lutego 2016 r. nr XV/152/2016

w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych w Krzywosądowie
wzdłuż drogi krajowej nr 11 Gmina Gołuchów

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości;
2. zasądza od Rady Gminy Gołuchów na rzecz skarżącego Wojewody Wielkopolskiego kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV SA/Po 484/16

UZASADNIENIE

Rada Gminy Gołuchów w dniu 19 lutego 2016 r. powołując się na przepis art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm. - dalej: „u.s.g.”) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199 - dalej: „u.p.z.p.”) podjęła uchwałę nr XV/152/2016 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych w Krzywosądowie wzdłuż drogi krajowej nr 11 Gmina Gołuchów.

Wojewoda Wielkopolski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na powyższa uchwałę, wnosząc o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały i zasądzenie od strony przeciwnej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda wskazał, że zgodnie z art. 17 pkt 13 u.p.z.p., wójt, burmistrz albo prezydent miasta wprowadza zmiany do projektu planu miejscowego wynikające z rozpatrzenia uwag, a następnie w niezbędnym zakresie ponawia uzgodnienia.

Skarżący stwierdził naruszenie ww. przepisu, w związku z brakiem ponowienia procedury planistycznej, w tym ponownego wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu po wprowadzeniu zmian dotyczących zasad obsługi komunikacyjnej terenu oznaczonego jako U/P, po uwzględnieniu postanowienia Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 04 listopada 2015r. (znak: GDDKiA-0/P0-Z-3-ep-439-1 1/34-2/14/15) odmawiającego uzgodnienia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto Wojewoda wskazał, że w odniesieniu do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego, w oparciu art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, do czego odnoszą się także przepisy § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587. zwanego dalej rozporządzeniem), na mocy których ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać m. in. określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania. W odniesieniu do omawianego planu, w ocenie skarżącego, w § 3 ust. 4 pkt. 2 uchwały, dla terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej lub zabudowy usługowej, oznaczonego symbolem MN/U, dopuszczono jednocześnie „zachowanie istniejącej zabudowy zagrodowej z możliwością rozwoju gospodarstwa rolnego”. Ustalenie na jednym terenie, bez rozgraniczenia linią rozgraniczającą, wzajemnie rozłącznych funkcji (z jednej strony zabudowy jednorodzinnej lub usługowej, a z drugiej zabudowy zagrodowej i obiektów towarzyszących gospodarstwu rolnemu) - poza jawną sprzecznością z zapisami ustawy, a w szczególności z przyjmowaniem ładu przestrzennego za podstawę działań planistycznych (art. 1 ust. 1 ustawy) - prowadzi do licznych konfliktów przestrzennych związanych z różnym sposobem użytkowania takich terenów. Wojewoda podkreślił, że przytoczone zapisy planu nie tylko pozwalają na dalsze użytkowanie istniejącej zabudowy zagrodowej, ale przede wszystkim pozwalają na realizację nowych budynków o przeznaczeniu rolniczym, wchodzących w skład gospodarstwa rolnego. Skarżący podniósł, że ustalenie na jednym terenie, bez rozgraniczenia linią rozgraniczającą, wzajemnie rozłącznych funkcji tj. zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej lub usługowej z zabudową zagrodową, skutkuje wskazanym wyżej naruszeniem.

Wojewoda wskazał, że ww. naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. występuje również w związku z brakiem jednoznacznego określenia przeznaczenia terenu oznaczonego jako U/P, które zgodnie z § 5 pkt 1 uchwały przeznaczono pod zabudowę usługową lub obiekty produkcyjne, składy i magazyny z dopuszczeniem budowy lub rozbudowy obiektów służących prowadzeniu gospodarstw rolnych i ogrodnich. Tym samym umożliwiono inwestorowi wariantowy wybór przyszłego przeznaczenia tego terenu bądź też realizację obu funkcji jednocześnie. Zapisy planu w tym kształcie dopuszczając realizację w ramach jednego terenu dwóch odmiennych sposobów użytkowania (z jednej strony zabudowy usługowej, produkcyjnej i magazynowej, z drugiej zabudowy zagrodowej - w tym budynków mieszkalnych) nie rozstrzygają jednoznacznie o przyszłym przeznaczeniu terenu.

Wojewoda wskazał, że należy uznać ww. zapisy planu miejscowego za wadliwe, albowiem nie ustalają one w sposób jednoznaczny z chwilą wejścia w życie planu przeznaczenia terenów oznaczonych

wskazanymi symbolami. Przeznaczenie terenów zostało w tym przypadku uzależnione od woli podmiotu innego niż gmina (inwestora). Zwrócono uwagę również na fakt, że wskazane rodzaje funkcji, a w konsekwencji ustalone dla tych funkcji sposoby zagospodarowania terenu i ładu przestrzennego, są zupełnie odmienne i wykluczają się wzajemnie, a co a za tym idzie nie dają możliwości przewidzenia w jaki sposób będzie kształtowało się przyszłe zagospodarowanie tego terenu.

Ponadto Wojewoda wskazał, że w załączniku graficznym do uchwały zostały wyznaczone nieprzekraczalne linie zabudowy. Na rysunku planu nie zastosowano jednak linii wymiarowych co znacznie utrudnia odczyt jego ustaleń. W treści uchwały również nie określono szczegółowo ich odległości od linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu. Ze względu na skalę rysunku planu miejscowego i zastosowaną grafikę może to powodować poważne rozbieżności interpretacyjne u przyszłych adresatów planu, a także budzić wątpliwości na etapie przyjęcia zgłoszenia lub wydawania pozwolenia na budowę przez organy administracji architektoniczno-budowlanej.

Ponadto Wojewoda podkreślił, że w oparciu o art. 17 pkt 5 u.p.z.p. wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza prognozę skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego. Jednak prognoza załączona do dokumentacji planistycznej nie uwzględnia zmian wprowadzonych do projektu planu miejscowego.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Gołuchów wniosła o jej oddalenie. Organ wskazał, że naruszenie przepisu art. 17 pkt 13 u.p.z.p. Wojewoda Wielkopolski opiera na stwierdzeniu, że uzgodnienie projektu planu z Generalnym Dyrektorem Dróg Krajowych i Autostrad nastąpiło po wyłożeniu go do publicznego wglądu. Nie poddano jednak analizie faktu, że projekt planu posiadał pozytywne uzgodnienie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 06.05.2014 r., nr GDDKiA-0/P0-Z-3-ep-439-II/34-I/14, w którym szczegółowo określono zasady tworzenia układu komunikacyjnego, włącznie do drogi krajowej nr 11, stosując w postanowieniu zastrzeżenie w postaci uwagi, która była warunkiem uzgodnienia: „zakaz tworzenia nowych bezpośrednich włączeń do drogi krajowej nr 11 dotyczy wszystkich terenów objętych projektem planu, także działek powstałych w ramach podziałów administracyjnych dokonanych po wejściu w życie przedmiotowego planu. Wyklucza się również wykorzystanie istniejącego zjazdu, służącego jako dojazd do pól, do obsługi komunikacyjnej terenów oznaczonych symbolem „U/P”.

Organ podniósł, że należy mieć również na uwadze, iż konieczne jest wyznaczenie na terenach objętych projektem planu dróg dojazdowych (gminnych) bądź wewnętrznych, które umożliwią dojazd do istniejących skrzyżowań drogi krajowej nr 11 z drogą powiatową Krzywosądów-Karsy oraz drogą gminną (ul. Południowa).

Brak uzgodnienia projektu planu postanowieniem z dnia 04.11.2015, nr GDDKiA-0/P0-Z-3-ep-439-II/34-2/14/15, w ocenie organu wynikał nie z braku wprowadzenia uwag z postanowienia dnia 06.05.2014 r., nr GDDKiA-0/P0-Z-3-ep-439-II/34-I/14, a z kwestii interpretacji zapisów wprowadzonych do uchwały. Tekst uchwały zakładał bowiem „zakaz tworzenia nowych, bezpośrednich włączeń do drogi krajowej nr 11” i zdaniem organu były to zapisy wystarczające, tym bardziej, że wszelkie lokalizacje zjazdów reguluje ustawa szczególna i każdorazowy zjazd i tak wymaga i wymagał będzie uzgodnienia odpowiedniego zarządcy drogi lub ewentualnej interwencji w przypadku samowolnej lokalizacji.

Organ wskazał, że ponownie przesłany projekt planu uzyskał pozytywne uzgodnienie GDDKiA dnia 18.12.2015 r. postanowieniem, nr GDDKiA-0/P0-Z-3-ep-439-II/34-3/14/15. Zdaniem organu nie było potrzeby ponownego wyłożenia projektu planu miejscowego do publicznego wglądu, bo zakładał on wszystkie założenia z uchwały początkowej, stanowił tylko o korzystnym uszczegółowieniu (pozbawionym interpretacyjności) zapisów” względem planu wyłożonego w dniach od 21.05.2015r. do 22.06.2015 r. (możliwość inwestycji budowlanych dla budynków zlokalizowanych przed linią nieprzekraczalną zabudowy) oraz wyłączył nieprecyzyjność zapisu dotyczącą możliwości wykorzystywania istniejących zjazdów.

Ponadto organ wyjaśnił, że plan miejscowy został sporządzony zgodnie z art. 16 ust. 1 u.p.z.p. w odpowiedniej skali (skala 1:1000), na właściwym podkładzie geodezyjnym. Organ wskazał, że rysunek planu posiada odpowiednią podziałkę liniową, a wszelkie odległości można do niej odnieść, co całkowicie wyklucza trudności w ustaleniach poszczególnych odległości, w tym nieprzekraczalnej linii zabudowy.

Organ wskazał, że prognoza skutków finansowych była aktualna na dzień uzgadniania projektu planu miejscowego, co jest zgodne z § 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu planu zagospodarowania przestrzennego.

Organ podniósł, że bezkolizyjność w zakresie obowiązywania funkcji zapewniają przepisy odrębne, a wprowadzenie linii rozgraniczającej poszczególne funkcje na rysunku planu nie ma znaczenia i odniesienia do rzeczywistości oraz nie spowoduje na tak małym obszarze bariery w przestrzeni. Organ wskazał, że osoby kupujące nieruchomości, w przypadku podziału nieruchomości, będą musiały przyjąć nowe prawo miejscowe oraz będą miały możliwość zapoznać się z terenem w przestrzeni, również ze stanem faktycznym terenów sąsiednich. Nadto podkreślił, że w przypadku zabudowy terenu RM i możliwości jego rozbudowy na terenie U/P nie widzi żadnej kolizji w planowanych funkcjach.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skargę należało uznać za uzasadnioną.

Nie ulega wątpliwości, że zaskarżona uchwała jako, że podjęta w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 u.p.z.p.), zatem należy do kategorii aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.; dalej w skrócie: "p.p.s.a."). Oceny, czy uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest obciążony wadą skutkującą stwierdzeniem jego nieważności na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. dokonuje się zaś na gruncie art. 28 ust. 1 u.p.z.p., w myśl którego naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Wskazać również należy, że stosownie do art. 91 u.s.g. uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia. Po upływie tego terminu organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały (zarządzenia) organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może jedynie zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego (art. 93 u.s.g.).

W niniejszej sprawie organ nadzoru w ustawowym terminie nie wydał rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności z prawem zaskarżonej uchwały. W związku z tym Wojewoda był władny zaskarżyć uchwałę w trybie art. 93 u.s.g. Co istotne, organ nadzoru realizując swe kompetencje na podstawie tej regulacji nie jest skrepowany jakimkolwiek terminem do wniesienia skargi (zob.: wyrok NSA z 15 lipca 2005 r., II OSK 320/05, ONSAiWSA z 2006 r. nr 1, poz. 7; postanowienie NSA z 29 listopada 2005 r., I OSK 572/05, prawomocny wyrok WSA w Poznaniu z dnia 23 października 2013 r., IV SA/Po 732/13; Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>. dalej: "CBOSA").

W tym stanie rzeczy skargę wniesioną w niniejszej sprawie sąd uznał za dopuszczalną.

Mając na uwadze żądanie stwierdzenia nieważności całej uchwały należy wskazać, że art. 28 ust. 1 u.p.z.p. określa, że "istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części". Na gruncie konstrukcji wywodzonej z powyższego przepisu orzecznictwo wskazuje, że tylko wadliwe zapisy, które dezintegrują postanowienia całego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, skutkują stwierdzeniem nieważności uchwały przyjmującej ten plan, w całości. W przeciwnym razie nieważność dotyczyć może tylko części planu (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2011 r., II OSK 1287/11, LEX nr 1068986 oraz z dnia 19 listopada 2014 r., II OSK 1063/13, LEX nr 1658035). Te reguły winny mieć w pełni zastosowanie w odniesieniu do reguł orzekania przez sąd administracyjny wobec uchwały planistycznej podjętej pod rządami u.p.z.p.

Odnosząc się do argumentacji i wskazanych zarzutów w skardze należało stwierdzić, że są one zasadne.

Należy przyznać rację zarzutom skargi, że organy gminy po wprowadzeniu zmian w planie miejscowym winny ponowić procedurę planistyczną.

Jak wynika z utrwalonych poglądów w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego w kwestii ponowienia procedury planistycznej w związku z uwagami do projektu planu, interpretując przepis art. 17 pkt 13 u.p.z.p. w zw. z art. 19 ust. 1 tej ustawy trzeba mieć na uwadze charakter prawny tych uwag wnoszonych do projektu planu. Gdy są to uwagi o charakterze indywidualnym, zgłaszane w odniesieniu do poszczególnych działek to jako takie mogą być uwzględniane przez wójta, burmistrza czy prezydenta miasta w trybie art. 17 pkt 13 u.p.z.p., tj. bez obowiązku ponowienia procedury planistycznej. Czym innym jest

natomiast wprowadzenie zmian o charakterze ogólniejszym, wówczas gdy mamy do czynienia z konfliktem interesów różnych grup właścicieli działek położonych na obszarze objętymi zmianami. Zmiany leżące w interesie jednych, naruszają interesy innych właścicieli i jeżeli dokonywane są arbitralnie przez wójta, burmistrza czy prezydenta miasta powodują, że ci którzy są w opozycji do zmian tracą możliwość ich kwestionowania w formie uwag do projektu, rozpatrywanych przez radę gminy na sesji uchwalającej plan (por. wyroki NSA z dnia 1 lipca 2010 r. sygn. II OSK 905/10, z dnia 3 października 2008 r. sygn. akt II OSK 367/08 - publikowane w internetowym zbiorze orzeczeń NSA <http://cbois.nsa.gov.pl>).

W niniejszej sprawie Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (dalej także: „GDDKiA”) w postanowieniu z dnia 4 listopada 2015r. odmówił uzgodnienia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych w Krzywosądowie wzdłuż drogi krajowej nr 11 Gmina Gołuchów.

Organ wskazał, że poprzednia wersja projektu planu z kwietnia 2014 r. została uzgodniona przez GDDKiA na warunkach określonych w postanowieniu nr GDDKiA-O/PO-Z-3-ep-439-11/34-1/14 z 30 kwietnia 2014r. W przesłanym do ponownego uzgodnienia projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie uwzględniono uwag podanych w ww. postanowieniu mówiących, iż zakaz tworzenia nowych bezpośrednich włączeń do drogi krajowej nr 11 dotyczy wszystkich terenów objętych projektem planu, także działek powstałych w ramach podziałów administracyjnych dokonanych po wejściu w życie przedmiotowego planu. Ponadto zarządca drogi w omawianym postanowieniu wykluczył możliwość wykorzystania istniejących zjazdów do obsługi komunikacyjnej terenów oznaczonych symbolem „U/P”. Według GDDKiA należało w projekcie uwzględnić konieczność wyznaczenia układu dróg dojazdowych (gminnych) bądź wewnętrznych, które umożliwią dojazd do istniejących skrzyżowań drogi krajowej nr 11 z drogą powiatową Krzywosądów - Karsy oraz drogą gminną (ul. Południowa). Następnie GDDKiA w postanowieniu z dnia 18 grudnia 2015 r. uzgodnił projekt przedmiotowego planu miejscowego, w którym w pełni uwzględniono uwagi wskazane w ww. postanowieniu z 4 listopada 2015r. Zmiany wprowadzono w § 3 ust. 4 pkt 1 i), § 4 ust. 4 pkt 1 k), § 5 ust. 3 pkt 2, § 5 ust. 4 pkt 11, § 5 ust. 6 pkt 2 i 3 uchwały nr XV/152/2016 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych w Krzywosądowie wzdłuż drogi krajowej nr 11 Gmina Gołuchów.

Mając na uwadze powyższe, analizując zmiany dokonane przez organ planistyczny w niniejszej sprawie, należy wskazać, że zmiany te posiadając charakter ogólny, miały wpływ na nieokreślony krąg podmiotów, w związku z tym powodowały obowiązek ponownienia czynności wymienionych w art. 17 u.p.z.p. w stosownym zakresie. Organ nie dokonał ponownego wyłożenia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego do publicznego wglądu. W ocenie Sądu powyższe uchybienia organu planistycznego stanowi istotne naruszenie art. 17 u.p.z.p.

W ocenie Sądu zasadny jest również zarzut naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. poprzez dopuszczenie zachowania istniejącej zabudowy zagrodowej z możliwością rozwoju gospodarstwa rolnego w § 3 ust. 4 pkt 2 uchwały dla terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej lub zabudowy usługowej, oznaczonego symbolem MN/U.

Sąd wskazuje, że ustalenie na jednym terenie, bez rozgraniczenia linią rozgraniczającą, wzajemnie rozłącznych funkcji - poza jawną sprzecznością z zapisami ustawy: a w szczególności z przyjmowaniem ładu przestrzennego za podstawę działań planistycznych (art. 1 ust. 1 u.p.z.p) - prowadzi do licznych konfliktów przestrzennych związanych z różnym sposobem użytkowania takich terenów.

Wykładnia art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p, jak i § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003, nr 164, poz. 1587, dalej: „rozporządzenie”), odnoszących się do sposobu określania ustaleń w projekcie tekstu i rysunku planu miejscowego wskazuje, iż dopuszczalne jest z punktu widzenia obowiązującego prawa również takie określenie w planie miejscowym przeznaczenia terenów, które umożliwia realizację na tym samym terenie zadań o różnych funkcjach (różnym przeznaczeniu), pod warunkiem jednak, że wzajemnie się one nie wykluczają i nie są ze sobą sprzeczne (por. wyrok NSA z dnia 3 lutego 2012 r., sygn. II OSK 2551/11; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. IV SA/Po 978/12, CBOSA).

Biorąc pod uwagę indywidualny charakter każdego aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w kontekście przedstawionych powyżej uwarunkowań i ustaleń przedmiotowej uchwały, skarżący zarzucał, że alternatywne możliwości przeznaczenia terenu przewidzianego pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną lub usługową, a z drugiej strony pod zabudowę zagrodową i obiekty towarzyszące gospodarstwu rolnemu, powodują naruszenie ww. norm. Takie samo naruszenie występuje w § 5 pkt 1 uchwały, gdzie nie określono jednoznacznie przeznaczenia terenu oznaczonego jako U/P i określono jego przeznaczenie pod zabudowę usługową lub obiekty produkcyjne, składy i magazyny z dopuszczeniem budowy lub rozbudowy obiektów służących prowadzeniu gospodarstw rolnych i ogrodnich.

Skarżący słusznie wskazał, że plan w obecnym kształcie umożliwia w ramach jednego terenu dwa odmienne sposoby użytkowania: zabudowy usługowej, produkcyjnej i magazynowej, a z drugiej strony zabudowy zagrodowej, w tym budynków mieszkalnych. Wskazana niejednoznaczność powoduje przeznaczenie terenów zgodne z wolą inwestora, a nie gminy.

Wreszcie uzasadniony jest zarzut braku w załączniku graficznym do uchwały linii wymiarowych w odniesieniu do nieprzekraczalnych linii zabudowy. Treść uchwały również nie określa szczegółowo odległości od linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu.

Sąd wskazuje, że kompleksowa realizacja normy kompetencyjnej z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wymaga, aby oprócz wskazania na rysunku planu linii zabudowy określić ich parametry i wskaźniki w samym tekście planu. Dokonać ich swobodnego opisu za pomocą liczb. Podkreślenia wymaga, że parametry i wskaźniki to pojęcia matematyczne, które wyrażają odpowiednio: pewne wielkości wyrażone za pomocą liczb, które są charakterystyczne dla danego materiału, procesu, urządzenia, czynnika lub zjawiska (parametr) i liczby, za pomocą których można wyrazić wzajemny stosunek co najmniej dwóch różnych materiałów, urządzeń, czynników lub zjawisk (wskaźnik). W odniesieniu do planu miejscowego tak rozumiane parametry i wskaźniki określać będą wymogi w zakresie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu. Stanowiąc będą opis wprowadzanych w tym zakresie norm za pomocą liczb. Tym samym określenie linii zabudowy w części tekstowej powinno być dokonane poprzez opisanie ich za pomocą stosownych parametrów i wskaźników. Tym samym "zwymerowanie linii zabudowy" bez ich opisu za pomocą liczb jest niewystarczające. Nie można bowiem na tej podstawie w sposób jednoznaczny określić jakie są rzeczywiste odległości linii zabudowy od linii rozgraniczających.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 17 ust. 5 u.p.z.p. poprzez nieuwzględnienie w prognozie skutków finansowych zmian wprowadzonych do projektu planu miejscowego Sąd wskazuje, że zgodnie z § 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu planu zagospodarowania przestrzennego materiały planistyczne, sporządzone na potrzeby projektu planu miejscowego, powinny być aktualne na dzień przekazania tego projektu do opiniowania i uzgodnienia. Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie prognoza skutków finansowych została sporządzona w 2013 r. i nie obejmuje zmian wprowadzonych po ponownym uzgodnieniu projektu planu przez GDDKiA. Wójt Gminy Gołuchów wystąpił do GDDKiA o ponowne uzgodnienie projektu planu miejscowego pismem nr RG-P.6721.1.28.2012 z dnia 9 grudnia 2015 r. w związku z czym bezsporne jest, że prognoza skutków finansowych nie była aktualna na dzień przekazania projektu planu do uzgodnienia.

Jednak Sąd wskazuje, że uchybienie wymaganiom prognozy skutków finansowych, będącej elementem materiałów planistycznych nie stanowi naruszenia trybu sporządzania planu. Tryb sporządzania planu, został określony w art. 17 u.p.z.p. Naruszenie wymagań wynikających z § 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie jest ani naruszeniem zasad, ani trybu sporządzania planu, dlatego nie spełnia żadnej z przesłanek wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p, której skutkiem byłoby stwierdzenie nieważności uchwały (podobnie wyrok NSA z dnia 9 lutego 2007 r., sygn. II OSK 1481/06, LEX nr 337469).

W ocenie Sądu stwierdzone uchybienia w zaskarżonej uchwale uzasadniają żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Z powyższych względów na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzeczono jak w sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 p.p.s.a.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Maciej Busz

Sędzia NSA

(-) Grażyna Radzicka

Sędzia WSA

(-) Izabela Bąk-Marciniak